

Sygn. akt II K 230/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w G. w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – sekr. Anna Rogojsza

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w G.– Andrzeja Zagrabę

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 roku sprawy

M. G. (1)

urodz. (...) w M.

córki R. i K. zd. Rak

oskarżonej o to, że:

W dniu 14 stycznia 2016 r. w G., w toku prowadzonego przed Sądem Rejonowy w G. postępowania karnego o sygnaturze IIK 298/15, będąc pouczoną o prawie do odmowy zeznań i odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w charakterze świadka, mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym, zeznała nieprawdę oświadczając, że nie miały miejsca zdarzenia w którym jej konkubent M. Ś. (1) znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie nie uderzył jej, nie wyzywał słowami wulgarnymi uznanymi powszechnie za obelżywe, nie spowodował u niej obrażeń, nie groził jej pozbawieniem życia oraz, że podczas interwencji Policji w G. przy ul. (...) (...) w dniu 07 maja 2015 r. M. Ś. (1) wykonywał polecenia policjantów był spokojny, nie kopał policjanta i nie próbował się przepychać z policjantami czy szamotać w sytuacji gdy w rzeczywistości w okresie od grudnia 2011 r. do 7 maja 2015 r. M. Ś. (1) znęcał się psychicznie i fizycznie nad M. G. (1) w ten sposób, że wszczynał awantury domowe podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi uznawanymi powszechnie za obelżywe, groził pozbawieniem życia popychał i uderzał pięścią po całym ciele przy czym w dniu 07 maja 2015 r. uderzył M. G. (1) odtwarzaczem DVD w głowę oraz w dniu 07 maja 2015 r. podczas interwencji w G. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji T. O. (1) kopiąc go, jak też groził użyciem przemocy fizycznej funkcjonariuszce Policji A. P. (1) w postaci uderzenia głową w jej głowę w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej.

tj. o czyn z art. 233§1kk

1. Oskarżoną **M. G. (1)** uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia i za to na podstawie art. 233§1kk w zw. z art. 4§1kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1kk, art. 35§1kk skazuje ją na karę 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym.
2. Zwalnia oskarżoną od uiszczenia opłaty i ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

Sygn. akt IIK 230/17

UZASADNIENIE

Na podstawie wyników rozprawy głównej sąd ustalił i zważył, co następuje:

Wyrokiem z dnia 31 maja 2016 roku w sprawie sygn. akt IIK 298/15 Sąd Rejonowy w G. uznał oskarżonego M. Ś. (1) za winnego tego, że:

1. w czasie od bliżej nieustalonego dnia maja 2011 roku do 07 maja 2015 roku w G. przy ul. (...) (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną M. G. (1) w ten sposób, że wszczynał awantury domowe podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi uznanymi powszechnie za obelżywe, groził pozbawieniem życia oraz oblanie jej twarzy kwasem celem zszpecenia, popychał i uderzał pięścią po całym ciele przy czym w dniu 07 maja 2015 r. poprzez uderzenie jej odtwarzaczem DVD w głowę oraz szarpaniem spowodował u wymienionej obrażenia ciała w postaci słuczenia śluzówki górnej wargi po stronie prawej, podbiegnięcie krwawe na wewnętrznej stronie lewego ramienia, zasinienie w okolicy łokcia prawego oraz zasinienie na powierzchni wewnętrznej stopy lewej powodując naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni tj. występku z art. 207§1 kk w zb. z art. 157§4 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 207§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. W dniu 07 maja 2015 roku w G. przy ul. (...) (...) w mieszkaniu i na klatce schodowej naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji st. sierż. T. O. (1) w ten sposób, że kopał go nogami po całym ciele a nadto groził użyciem przemocy fizycznej funkcjonariuszce Policji sierż. A. P. (1) w postaci uderzenia głową w jej głowę w celu zmuszenia ich do zaniechania prawej czynności służbowej zatrzymania jego osoby tj. występku z art. 222§1 kk i art. 224§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn ten na podstawie art. 224§2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Łącząc tak orzeczone kary sąd wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 2 zobowiązując go do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Ustalenie stanu faktycznego sąd w sprawie powyższej oparł przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonych funkcjonariuszy KPP w G. T. O. (1) i A. P. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym (odpis protokołu zeznań T. O. k. 27-28, odpis protokołu zeznań A. P. k. 29-30; odpis wyroku oraz uzasadnienia w sprawie IIK 298/15 k. 54, k. 55-60), jak i podczas rozprawy sądowej (odpis protokołu rozprawy z dnia 14.01.2016 r. w sprawie IIK 298/15 w części zeznań złożonych przez P. O. k. 37v-39 i A. P. k. 39-39v) oraz pokrzywdzonej M. G. (1) złożonych na etapie postępowania przygotowawczego w części odczytanej w trybie art. 391§1kpk (odpis protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchanie w charakterze świadka osoby zawiadamiającej k. 8-9; odpis uzasadnienia wyroku w sprawie IIK 298/15 j/w). W uzasadnieniu wyroku sąd omawiając zgromadzony materiał dowodowy podniósł, że głównym dowodem obciążającym oskarżonego odnośnie zarzucanego mu przestępstwa znęcania się były zeznania złożone przez M. G. (1) w toku postępowania przygotowawczego odczytane w trybie art. 391§1kpk. Sąd ten w szczególności podniósł, że były one „...spójne, logiczne, tworzyły jasny obraz zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej”. Zdaniem tego sądu jej zeznania znalazły potwierdzenie w zeznaniach pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków, a mianowicie E. K. (odpisy protokołów k. 33-34 i k. 40v-41), M. K. (odpisy protokołów k. 42-43v i k. 46-46v), N. M. (odpisy protokołów k. 43-43v i k. 46v-47v), T. B. (M.) (odpisy protokołów k. 44-45 i k. 47v-48v), T. O. (1) (odpisy protokołów j/w) i A. P. (1) (odpisy protokołów j/w) oraz opinii biegłego lekarza specjalisty chirurgii urazowo-ortopedycznej odnośnie obrażeń jakich pokrzywdzona doznała w dniu 07.05.2015 r. (odpis opinii k. 21, odpis ustnej opinii uzupełniającej zawartej w protokole rozprawy w sprawie IIK 298/15 k. 50-51; odpis uzasadnienia w sprawie IIK 298/15 k. 456-457).

Odnośnie czynu zarzucanego M. Ś. (1) z art. 222§1kk w zb. z art. 224§2kk w zw. z art. 11§2kk sąd orzekający w sprawie IIK 298/15 dał natomiast w pełni wiarę zeznaniom pokrzywdzonych A. P. (1) i T. O. (1) oraz zeznaniom świadków N. M. i T. B. (M.). W uzasadnieniu podniesiono, że wynika z nich w sposób niebudzący wątpliwości, iż w czasie podjętej w nocy 07.05.2015 r. w mieszkaniu przy ul. (...) (...) przez pokrzywdzonych funkcjonariuszy KPP w G. interwencji wobec M. Ś. (1) naruszył on nietykalność cielesną T. O. kopał go po całym ciele, a nadto groził użyciem przemocy fizycznej wobec A. P. (1) polegającej na uderzeniu głową w jej głowę oraz że zachowanie to miało na celu zmuszenie ich do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania go. Agresywne zachowanie M. Ś. (1) wobec funkcjonariuszy policji w nocy 07.05.2015 r. podczas podjętej przez nich interwencji potwierdziła również w złożonych następnego

dnia tj. 08.05.2015 r. zeznaniach M. G. (1) (odpis protokołu k. 8-9). Wyżej wymieniona przesłuchana w charakterze świadka podczas rozprawy sądowej w dniu 14.01.2016 r. w sprawie IIK 298/15, uprzedzona o odpowiedzialności karnej za złożenia fałszywych zeznań, od której dodatkowo na wniosek prokuratora odebrano również przyrzeczenie zmieniła dotychczasowe zeznania, w których obciążała M. Ś. (1) twierdząc, że nigdy wobec niej nie zachowywał się nagannie oraz że złożyła je ze złości wymyślając wszystko. Zaprzeczyła temu żeby znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie w szczególności żeby uderzył ją powodując jakiegokolwiek obrażenia, wyzywał słowami wulgarnymi uznanymi powszechnie za obelżywe oraz groził pozbawieniem życia. Odnośnie interwencji funkcjonariuszy KPP w G. w nocy 07.05. (...) w mieszkaniu przy ul. (...) (...) zeznała natomiast, że M. Ś. (1) wykonywał polecenia policjantów, był spokojny w szczególności nie kopał i nie próbował się z nimi przepychać (dowód: odpis protokołu rozprawy w części zawierającej zeznania M. G. k. 35v-37v).

Zeznaniom złożonym przez M. G. (1), które miały niewątpliwie służyć za dowód w poprowadzonym postępowaniu sądowym w sprawie IIK 298/15 sąd orzekający nie dał wiary zarówno w części dotyczącej stawianego oskarżonemu M. Ś. (1) zarzutu z art. 207§1kk w zb. z art. 157§4kk w zw. z art. 11§2kk, jak i z art. 222§1kk w zb. z art. 224§2kk w zw. z art. 11§2kk. W uzasadnieniu sąd ten podniósł, że są one „...zupełnie odosobnione, przeczy im pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy...” zaś tłumaczenie M. G. (1) odnośnie powodów zmiany zeznań uznał za nieprzekonywujące. M. G. (1), jak podniósł to ten sąd „...konsekwentnie zmierzała do „wybielenia” zachowania oskarżonego, by ten uniknął odpowiedzialności...” (odpis uzasadnienia k. 57). Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. Ś. (1) od wyroku Sądu Rejonowego G. z dnia 31.05.2016 r. w sprawie IIK 298/15, Sąd Okręgowy w O. VII Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 25.10.2016r. w sprawie VIIKa 866/16 zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:

- ustalił, iż czyn zarzucany mu w pkt I aktu oskarżenia został przez niego popełniony w okresie od grudnia 2011 roku do 07.05.2015 roku oraz zakwalifikował go z art. 207§1kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk i przepisy te przyjął jako podstawę skazania;
- jako podstawę wymierzenia kary za czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia przyjął przepis art. 224§1kk w zw. z art. 11§3kk.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (odpis wyroku SO w O. w sprawie VIIKa 866/16 k. 70).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków T. O. (1), A. P. (1), I. S., E. K., M. K., N. M., T. B. (M.), protokoły zeznań złożonych przez M. G. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed sądem, a nadto pozostały materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego w szczególności wyrok SR w G. z dnia 31.05.2016 r. w sprawie IIK 298/15 wraz z uzasadnieniem i wyrok SO w O. z dnia 25.10.2016 r. w sprawie VIIKa 866/16.

M. G. (1) oskarżono o to, że w dniu 14 stycznia 2016 r. w G., w toku prowadzonego przed Sądem Rejonowy w G. postępowania karnego o sygnaturze IIK 298/15, będąc pouczoną o prawie do odmowy zeznań i odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, składając zeznania w charakterze świadka, mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym, zeznała nieprawdę oświadczając, że nie miały miejsca zdarzenia, w którym jej konkubent M. Ś. (1) znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie nie uderzył jej, nie wyzywał słowami wulgarnymi uznanymi powszechnie za obelżywe, nie spowodował u niej obrażeń, nie groził jej pozbawieniem życia oraz, że podczas interwencji Policji w G. przy ul. (...) (...) w dniu 07 maja 2015 r. M. Ś. (1) wykonywał polecenia policjantów był spokojny, nie kopał policjanta i nie próbował się przepychać z policjantami czy szamotać w sytuacji, gdy w rzeczywistości w okresie od grudnia 2011 r. do 7 maja 2015 r. M. Ś. (1) znęcał się psychicznie i fizycznie nad M. G. (1) w ten sposób, że wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi uznanymi powszechnie za obelżywe, groził pozbawieniem życia popychał i uderzał pięścią po całym ciele, przy czym w dniu 07 maja 2015 r. uderzył M. G. (1) odtwarzaczem DVD w głowę oraz w dniu 07 maja 2015 r. podczas interwencji w G. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji T. O. (1) kopiąc go, jak też groził użyciem przemocy fizycznej funkcjonariuszce Policji A. P. (1) w postaci uderzenia głową w jej głowę w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej tj. o czyn z art. 233§1kk.

Podczas rozprawy sądowej odmówiła ona odpowiedzi na pytanie czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Skorzystała również z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia k. 141v).

Przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 233§1kk jest prawidłowe funkcjonowanie wymiary sprawiedliwości oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy, tak więc prawidłowość (trafność) wydanych orzeczeń. Może być ono popełnione w trzech postaciach, a mianowicie:

1. złożenie fałszywych zeznań;
2. przedłożenie fałszywej opinii lub tłumaczenia;
3. złożenie fałszywego oświadczenia.

Warunkiem odpowiedzialności jest obiektywna nieprawdziwość zeznań, opinii czy oświadczenia, a więc jej niezgodność z rzeczywistością, jak i nieprawdziwość subiektywna, a więc świadomość sprawcy istnienia obiektywnej niezgodności z rzeczywistością. Nadto warunkiem odpowiedzialności jest, aby zeznanie, opinia, tłumaczenie czy oświadczenie miało służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym prowadzonym na podstawie ustawy. Przez dowód w rozumieniu art. 233kk należy rozumieć środek dowodowy w postaci zeznań świadka, biegłego, specjalisty lub przedłożone przez biegłego lub specjalistę opinie, ekspertyzy oraz tłumaczenia. Zeznania (opinia, tłumaczenie, oświadczenie) muszą być złożone przed organem, który jest uprawniony do ich przyjęcia z uprzedzeniem o odpowiedzialności karnej lub odebraniem przyrzeczenia, ustnie (wówczas ujęte zostają w protokole), jak i pisemnie. Dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia, jakich okoliczności dotyczą fałszywe zeznanie. Jest to przestępstwo umyślne, które może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym (patrz m.in.: Kodeks karny, Komentarz pod red. Ryszarda A. Stefańskiego, Wyd. 3, Warszawa 2017 rok; Kodeks karny, Praktyczny komentarz pod red. M. Mozgawa, Wyd. 2, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o. 2007 rok).

Z dokonanych ustaleń wynika, że po kolejnej awanturze wszczętej przez M. Ś. (1) w dniu 07.05.2015 r., podczas której uderzył M. G. (1) odtwarzaczem DVD w głowę i szarpał ją powodując obrażenia ciała w postaci stłuczenia śluzówki górnej wargi po stronie prawej, podbiegnięć krwawych na wewnętrznej stronie lewego ramienia, zasinienie w okolicy łokcia prawego oraz zasinienia na powierzchni wewnętrznej stopy lewej, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni, wezwała ona na interwencję policję. Z zeznań przeprowadzających interwencję funkcjonariuszy KPP w G. wynika, że M. Ś. (1) naruszył również nietykalność cielesną T. O. (1) kopiąc go po całym ciele, a nadto groził A. P. (1) użyciem przemocy fizycznej w postaci uderzenia głową w jej głowę, w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania jego osoby.

Następnego dnia tj. 08.05.2015 r. M. G. (1) udała się do KPP w G.. Przyjęto wówczas od niej zawiadomienie o przestępstwie oraz przesłuchano ją w charakterze świadka. Uprzedzona o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy na podstawie art. 233§1kk zeznała, iż M. Ś. (1), z którym posiada dwoje dzieci od około 4 lat znęca się nad nią psychicznie i fizycznie. Opisała szczegółowo jego zachowanie we wskazanym okresie, a nadto awanturę, którą wszczął po godz. 22:00 07 maja 2015 r., podczas której znieważał ją oraz pobił w związku z którą wezwała policję. Wskazała również na agresywne zachowanie M. Ś. (1) wobec funkcjonariuszy policji, którzy zatrzymali go. Jej zeznania potwierdzili przesłuchani w prowadzonym przeciwko M. Ś. (1) postępowaniu w związku z zarzutami popełnienia przestępstw z art. 207§1kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk i z art. 222§1kk w zb. z art. 224§2kk w zw. z art. 11§2kk świadkowie zawnioskowani aktem oskarżenia, który skierowano do sądu, a mianowicie: T. O. (1), A. P. (1), I. S., E. K., M. K., N. M., T. B. (M.). Ich zeznaniom sąd dał wiarę, gdyż z zeznaniami M. G. (1) złożonymi w postępowaniu przygotowawczym w dniu 08.05.2015 r. tworzą one spójną, wzajemnie uzupełniającą się i logiczną całość. Wiarygodność zeznań M. G. (1) w części dotyczącej obrażeń, których doznała w dniu 07.05.2015 r. potwierdził również powołany w sprawie IIK 298/15 biegły w sporządzonej opinii (odpis opinii k. 21, k. 50-50v).

M. G. (1) przesłuchania ponownie w charakterze świadka, uprzedzona o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań po odebraniu przyrzeczenia przez sąd podczas rozprawy w dniu 14.01.2016 r. w sprawie IIK 298/15

przeciwko M. Ś. (1), w złożonych zeznaniach mających służyć za dowód, tym razem zaprzeczyła temu, żeby oskarżony znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie w szczególności żeby uderzył ją, wyzywał słowami wulgarnymi uznanymi powszechnie za obelżywe oraz żeby spowodował u niej obrażenia ciała, a nadto żeby groził jej pozbawieniem życia. Odnośnie interwencji w dniu 07.05.2015 r. zeznała natomiast, że oskarżony wykonywał polecenia policjantów, był spokojny w szczególności nie kopał i nie próbował przepychać się z nimi (dowód: odpis protokołu rozprawy k. 35-41 w części w której zawiera zeznania M. G. na k. 35v-37v). Zeznania te złożone przez M. G. (1) podczas rozprawy w dniu 14.01.2016 r. były całkowicie gołosłowne oraz sprzeczne z zeznaniami pozostałych wskazanych wyżej świadków przesłuchanych przez sąd. Dowodzi to w sposób niebudzący wątpliwości, że złożyła ona fałszywe zeznania w podanym wyżej rozumieniu mając tego pełną świadomość. Zgodzić należy się ze stanowiskiem sądu rozpoznającego sprawę IIK 298/15, który również nie dal wiary zeznaniom złożonym przez M. G. (1) w toku rozprawy sądowej, że chciała ona w ten sposób uchronić M. Ś. (1), z którym pogodziła się od odpowiedzialności karnej, mając w pełni świadomość grożącej jej odpowiedzialności w związku ze złożeniem fałszywych zeznań. Zdaniem sądu za nieprzekonujące uznać należy również wskazane przez M. G. (1) podczas składania tych zeznań powody złożenia obciążających M. Ś. (1) zeznań w dniu 08.05.2015 r., którymi miała być głupota i zazdrość. Zeznania złożone przez nią w tym dniu uznane zarówno przez sąd pierwszej instancji, jak i sąd drugiej instancji za wiarygodne stanowiły podstawę prawomocnego skazania M. Ś. za przestępstwo z art. 207§1kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk, a nadto jako jeden z dowodów przestępstwo z art. 222§1kk w zb. z art. 224§2kk w zw. z art. 11§2kk (dowód: odpis wyroku SR w G. w sprawie IIK 298/15 z dnia 31.05.2016 r. wraz z uzasadnieniem k. 54-60; odpis wyroku SO w O. w sprawie VIIKa 866/16 z dnia 25.10.2016 r. k. 70).

Reasumując stwierdzić należy, że w świetle omówionych wyżej dowodów, które sąd obdarzył przymiotem wiarygodności wina oskarżonej M. G. (1) i okoliczności popełnienia przez nią zarzucanego jej przestępstwa, którego dopuściła się w dniu 14.01.2016 r. nie budzą najmniejszych wątpliwości. Swoim zachowaniem opisanym w stawianym jej aktem oskarżenia zarzucie w pełni wyczerpała znamiona występku z art. 233§1kk w podanym wyżej rozumieniu.

W związku z tym, że w czasie orzekania obowiązywała ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, sąd uznając za względniejszą ustawę z dnia 06.06.1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88 poz. 553 z 1997 roku z późn. zm.) obowiązującą przed wejściem w życie w dniu 15.04.2016 roku Ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 11.03.2016 roku (Dz. U. z 2016 roku poz. 437) na mocy, której zmieniono m.in. §1 art. 233kk zaostrażając sankcje (poprzednie zagrożenie do 3 lat pozbawienia wolności, po zmianie od 6 miesięcy do lat 8 pozbawienia wolności), na podstawie art. 4§1kk zastosował ustawę obowiązującą poprzednio.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 233§1kk w zw. z art. 4§1kk przy zastosowaniu art. 37a kk w zw. z art. 34§1 i 1a pkt 1kk, art. 35§1kk sąd skazał M. G. (1) na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Wymierzając powyższą karę sąd miał na uwadze, jako okoliczności obciążające wysoki stopień zawinienia oskarżonej wynikający z popełnienia zarzucanego jej czynu z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim oraz społecznej szkodliwości wyrażającej się w rodzaju i charakterze naruszonych dóbr, jakimi są prawidłowe funkcjonowanie wymiary sprawiedliwości oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy, rozmiarze grożącej szkody w postaci wydania orzeczenia opartego na fałszywych dowodach umożliwiających sprawcy uniknięcie odpowiedzialności, a także sposobie i okolicznościach jego popełnienia.

Na korzyść oskarżonej sąd uwzględnił jedynie jej dotychczasową niekaralność (karta karna k. 106).

Zdaniem sądu tak orzeczona kara 6 miesięcy ograniczenia wolności, w ramach której nałożono obowiązek wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonej i społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuściła, a nadto winna przyczynić się do osiągnięcia wobec niej celów w zakresie wychowawczego oraz zapobiegawczego oddziaływania, a także w zakresie szeroko rozumianej prewencji ogólnej.

Mając na uwadze ustalenia dotyczące sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonej sąd na podstawie art. 624§1kk zwolnił ją od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.